

INDLEDENDE CASE TIL KAPITEL 8

Lene Lykke var tænksom, da hun cyklede fra arbejde denne torsdag. Med sin lange erfaring som sygeplejerske havde hun for længst lært sig ikke at tage patienternes problemer med hjem. Det var hun meget bevidst om. Men i dag kneb det med at lægge problemerne til side, mens hun satte kursen hjemad til familien. Hvorfor blev udskrivesamtalen med Karen Dinesen, Karens mand Erik og sagsbehandleren Bente fra kommunen ved med at kværne rundt i hendes tanker? Det var åbenlyst trist, at Karen i en alder af 36 år og med tre små børn derhjemme havde fået kræft i endetarmen, med alt hvad det indebar af operation, kemoterapi, stråler og bekymring om prognosen. Det var også åbenlyst hårdt for Erik at støtte Karen, samtidig med at han skulle tage sig af hverdagen med børnene, mens Karen var indlagt. Han var jo også i krise, tænkte Lene.

Generelt var hun ganske godt tilfreds med sin ekspertise som kræftsygeplejerske, og hun var stolt af afdelingens rehabiliteringstilbud. De havde etableret en kræftskole, der hen over fire eftermiddage kom ind på alle de væsentligste emner og ikke bare om spørgsmål om kost, motion og bivirkninger af medicinen, men også om de psykiske reaktioner på sygdommen. Dette forløb havde Karen fået tilbudt, allerede mens hun var i behandling. Efter operationen havde Karen været plaget af ustyrlig diarre og måtte gå med blindlæg i trusserne. Som Karens kontaktsygeplejerske havde Lene derfor haft en snak med hende om, at hun evt. kunne få hjælp fra både en sexolog og en fysioterapeut. Men Karen havde slået tilbuddet hen med den begrundelse, at hun ikke var sikker på, hun magtede flere samtaler.

I morgen formiddag skulle Karen udskrives, og derfor havde de haft udskrivesamtale i dag – en samtale der først og fremmest havde fokus på rehabilitering. Når Lene tænkte efter, var det ikke Karens situation som sådan, der nagede hende. Det var derimod dagens samtale, Lene ikke var tilfreds med. Den var startet helt efter bogen. Lene havde været i god tid med de praktiske og mentale forberedelser, så hun var klar da Karen og Erik kom, og Bente få minutter senere stødte til. Stemningen havde været god og afslappet, og Karen så faktisk ret frisk ud, havde Lene registreret. Men undervejs i samtalen havde Karen virket modløs. Hun havde sagt, at hun bekymrede sig for, hvordan familien skulle komme på fode igen efter at have været så hårdt presset. Hun havde også luftet sin bekymring for, hvordan hun selv skulle komme tilbage på jobbet som skolesekretær. Erik havde været tavs det meste af tiden. Lene havde mødt ham før, men kendte ham ikke så godt. Efterhånden som samtalen skred frem blev det tydeligt for Lene, at både Karen og Erik var knugede af sorg og bekymring som ingen af dem, og især ikke Erik, satte ord på. Der var en anspændthed imellem dem. Det fornemmede Lene tydeligt, og hun stolede på sin intuition. Desuden vidste hun fra litteraturen, at folk har brug for at bearbejde det eksistentielle kaos som en alvorlig kræftsygdom udløser. Så længe de to, Karen

og Erik, ikke fik talt ud med hinanden, så ville de ikke komme videre med Karens rehabilitering. Det var Lene overbevist om. Men uanset hvordan hun forsøgte at bringe det svære emne ind i samtalen, så smuttede de uden om. Det ærgrede Lene, for hun plejede at have en god kontakt med både patienter og pårørende. Det var det, der irriterede hende på vej hjem fra arbejde.